

NHIỀU TÁC GIẢ

CHO
NHỮNG
MUA
HÈ
Thơ

SỞ VĂN HÓA - THÔNG TIN - THỂ THAO
& HỘI VĂN HỌC - NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG
1995

Cho^[s]

những

mùa

hoa

Thơ Nhiều lúc giả

Chịu trách nhiệm xuất bản :

NGUYỄN VŨ HOÀNG

Biên tập :

NGUYỄN TRUNG AN

PHẠM QUỐC CA

ĐẶNG THỊ VĂN AN

Bìa - Trình bày mỹ thuật :

LÊ SINH THỰC

Kỹ thuật in :

NGUYỄN VĂN HUYNH

Sửa bản in :

HOÀNG KIM NGỌC

In 1000 cuốn (12,5x19,5) tại Xí nghiệp in Lâm Đồng
Giấy phép xuất bản 26/GP-VH. Nộp lưu chiếu 8 - 1995

Cùng bạn đọc !

Cách mạng tháng tám năm 1945 và việc thành lập Nhà nước Việt Nam dân chủ cộng hòa đã mở ra một kỷ nguyên mới trong lịch sử dân tộc ta.

Dưới sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh và Chủ tịch Hồ Chí Minh vĩ đại, nhân dân ta đã vượt qua những gian khổ, hy sinh vô bờ bến, giành được những thắng lợi to lớn : Giải phóng đất nước khỏi ách ngoại xâm, xây dựng cuộc sống ấm no, hạnh phúc.

Lịch sử đấu tranh và xây dựng Tổ quốc đã in đậm dấu ấn vào số phận mỗi người dân Việt Nam yêu nước, trong đó có các nhà thơ đã sống, chiến đấu và đang góp phần xây dựng quê hương Đà Lạt - Lâm Đồng tươi đẹp.

Nhân dịp **Kỷ niệm 50 năm Cách mạng tháng Tám và Quốc khánh 2-9**, Sở Văn hóa - Thông tin Thể thao và Hội Văn học - Nghệ thuật Lâm Đồng ấn hành tập thơ : **"CHO NHỮNG MÙA HOA"** tập hợp 50 bài thơ của các tác giả trong Tỉnh. Mong rằng đó sẽ là 50 bông hoa tinh thần hướng về Đảng quang vinh và Nhân dân anh hùng.

Trong quá trình thực hiện tập thơ chắc chắn không tránh khỏi thiếu sót. Kính mong những người làm thơ và độc giả lượng thứ.

SỞ VĂN HÓA - THÔNG TIN & THỂ THAO
HỘI VĂN HỌC - NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG

PHẠM QUỐC CA

Tổ quốc

*Tuổi thơ con chỉ được ngắm hình cha
Áo trắng thũ, vành mũ nan Vệ quốc
Dòng chữ đỏ ghi con còn đánh rắn tên Nước :
“Việt Nam...”*

*Trời xanh trên cánh bướm
Bóng tre mát đường làng con đi học
Đất nước đẹp những Đồng Nai, Phú Xuân
Mẹ eam cùi với đồng sâu, nước bạc
Lời ru gửi bao nhiêu mong ước
Mà lớn lên con khát những chân trời ?*

*Con đã kịp yêu dấu những vẻ đẹp của Người !
Thương Đất nước nghìn năm lời “giã bạn”
Nghỉ lại núi Hội thể dọc đường ra mặt trận
Câu thơ Kiều xanh sắc cỏ ngày xuân*

*Chiều mùa khô cháy khát cánh rừng
Cạp suối đá trong như chảy từ nguyên thủy
Chợt nhận ra
Tổ quốc gần gũi như lòng mẹ
Giữa ngực con ngậm nước dịu dàng*

*Khi cờ thấp bùng bùng trên tuyến giáp ranh
Con đã khóc trước thiêng liêng màu đỏ
Tổ quốc là địch giặc bắn ngày đêm
Là cờ rách tá tơi ngọn gió.*

Tổ quốc

*Là trần trụi một mô đất nhỏ
Giặc lần sang, con giành lại trăm lần
Là một mảng lục bình kịp trôi đến che lưng
Lúc tàu giặc bật đèn pha hắt chói
Trưa khét nắng Tổ quốc là bóng mát
Trước cửa hầm Tổ quốc-trời xanh...*

*Trong chia ly mới rõ lòng mình
Con đã trải nỗi vắng xa Tổ quốc
Trận giặc càn tháng Năm Bảy Mười
Đại đội bật sang bờ Tây Vàm cỏ
Nghe lạ lắm cả từng cơn gió
Tiếng Cuốc kêu ủa đỏ trăng hè
Thương từng góc mưa cần dằm máu
Ngược đêm bom chúng con đánh quật về*

*Con đã hát niềm vui vỡ ngực
Một mùa hoa đỏ nắng Sài Gòn
Đạn Pôn-pôt lại bắn vào vết thương bom Mỹ
Thịt da con chảy máu với biên cương
Bão rồi gió dồn tấp lên bán đảo
Giữa lòng con cũng xoáy từng cơn
Tổ quốc là những đêm không ngủ
Con yêu Người đến xa sót, đau thương*

*Hạnh phúc của con - một cuộc đời thường
Ngày dầm ướt giọt mồ hôi mặn chát
Miếng cơm thanh sạch trắng trong
Ai đen trắng, lương tâm nào thức ngủ
Trái tim con phần nộ hồi chuông
Tổ quốc - Người là niềm khát vọng
Chúng con đứng cao hơn cơm áo ngày thường*

*Con đã thấy một bình minh phủ lại
Mặt người hồng trong bụi giao ca
Sao thấp sáng giàn khoan thêm lục địa
Vầng trăng lên ở phía Sông Đà*

Việt Nam !

*Con của Người cả khổ đau, hạnh phúc
Bởi khi núp rau con gửi vào ruột đất
Con đã gửi Người một kết giao máu thịt
Trọn cuộc đời con*

1980

PHẠM QUỐC CA

Cửa rừng

- “Hàng đi !...” giặc la hét
 Trả lời : Tiếng sét bùng
 Bạn ngã trong bụng khói
 Xác giặc nằm năm đen.

Mặc cho tôi lay gọi :
 - “Dừng chết ! Hùng ! Hùng ơi !...”
 Phút giây thiêng vĩnh biệt
 Bạn không nói một lời !

Thương bạn chiều hậu cử
 Tháng tư ướt rừng chồi
 Mơ gì bạn ngồi hát
 - “Sài Gòn của ta ơi !...”
 - “Đường Tự Do rẽ trái !...”
 Lòng ta vui bốn chôn
 Trận đánh này nào định !
 Bạn ngã xuống cửa rừng
 Lời ca về thành phố
 Trong tôi thành vết thương !

Đâu hẻm phố Nguyễn Thông
 Má còn lưng giắt ửi
 Kiêu sa áo quần người
 Thăm thương con phía núi ?

Và đâu người bạn gái
Áo trắng trường Văn khoa
Mơ quân về giải phóng
Em tìm một người xa ?

Và bao nhiêu bè bạn
Đốt xe Mỹ đen trời
Lửa hồng "Đêm không ngủ"
"Hát cho đồng bào tôi".

Tất cả trong lời bạn
- "Sài Gòn của ta ơi !"
Tất cả thao thức đợi
Vẳng sáng cuối chân trời !
Thôi bạn nằm đây nhé
Cửa rừng trắng mây trôi
Bao năm rừng lá thấp
Ta khát một khoảng trời.

Giờ G, rồi sẽ điểm
Đất gấm lên pháo táng
Quân ta như thác lũ
Sẽ tràn xuống Sài Gòn.

Có thể mình cũng ngủ
Trước cửa thêm rặng đông
Trong tay một người bạn
Nước mắt ràn đau thương.

Nhưng khát về với biển
Thác đổ vỡ rừng chiều
Mạnh hơn cả cái chết
Là những gì ta yêu !

Đường chiều nay bạn mở
Quân ta đang bương dèo
Sau lưng hoàng hôn đỏ
Trước cửa rừng trắng treo

XUÂN TRĂNG

Bài thơ tháng Tám

*Thấy thiêng liêng đứng trước cờ Tổ quốc
Và hào hùng nghe tiếng hát “Tiên quân ca”
Màu cờ ấy và lời ca ấy
Từ khi nào rung động mãi lòng ta!*

*Hiện trên đầu mầu xanh Tháng Tám
Đất nước đẹp giàu, đất nước bao la
Đồng Văn mù sương, Cà Mau sóng hát
Sáng Trường Sơn, vời vợi Trường Sa...*

*Lại hiện về tiếng quân đi dấy đất
Dáng mẹ hiền chầm nước mắt chờ trông...
Quá khứ khổ đau đang lùi về dĩ vãng
Em phơi phơi vui như sớm mai hồng!*

*Một đời Bắc Hồ lo toan vất vả
Độc lập, Tự do liền dải non sông
Mang no ấm vào từng căn nhà nhỏ
Đoàn tàu ra khơi vượt sóng muôn trùng...*

*Cờ sao ấy và lời ca ấy
Vang vọng Việt Nam, vang vọng địa cầu
Nghẹn ngào trái tim, rưng rưng nước mắt
Tháng Tám là bài thơ tiếp lửa của mai sau.*

XUÂN TRÀNG

Con

*Anh nằm lại đất miền Trung bỏng rát
Lưng mẹ còng, bão táp cứ xô lên
Nước mắt, mẹ nuốt vào tim
Đêm không ngủ, dậy quét nhà, đun nước..*

*“Tổ Quốc ghi Công” màu cờ đỏ rực
Đỏ như màu lửa trên cao
Có phải con ở đó không?
Mắt mẹ chỉ nhận ra màu đỏ!*

*Nếu mày còn, con ơi!
Tuổi già mẹ hẳn bớt đi lắm rồi
Nếu mày còn..... Nhưng thôi!
Cả làng xã, phố phường thay đổi
Mỗi nhà một lá cờ đỏ chói
Cờ sao đâu chỉ riêng mình!*

*Con đã mất rồi, con đã hi sinh...
Mẹ thường nghĩ nhiều, ít nói
Sáng rồi, mẹ ra vườn, mẹ hái
Nám chè xanh đun nước cho con*

*Cứ ngỡ như mày còn
Buổi sớm ấy mẹ tiễn con nhập ngũ!*

HÀ LINH CHI

Buổi sáng ấy

*Con chỉ nhớ khi con vừa năm tuổi
Ngày tháng trôi qua trong sóng biển, còi tàu
Đường phố chợ có bao giờ bước tới
Cha đốt củi trên rừng, mẹ ra hái tìm rau*

*Có một sớm trông cha như trẻ lại
Bế con trên tay, nhìn mẹ mỉm cười
- Mẹ nó hôm nay ở nhà một buổi
Vợ chồng mình ra phố huyện Cầu Hai.*

*Mặt trời lên rồi bốn bề trống thục
Trong Láng Cô ra, ngoài Đá Bạc vào
Bên Tư Hiền cũng thuyền giăng mỏ dục
Rừng cò, rừng người cuộn cuộn vàng sao !*

*Cha rút vội con dao phay bên liếp
Thay cán dài thành một long dao
Mẹ công con chạy theo cha thở gấp
Hoà nhập đoàn người về huyện mừng sao*

*Con dâu hay đó là ngày độc lập
Tháng Tám mùa thu cờ đỏ sao vàng
"Cờ pha máu chiến thắng mang hồn nước..."
Cha bước trong đoàn người cùng hòa nhịp
ca vang*

*Bốn mươi lăm năm một đời con theo bước
Khi nắng khi mưa và suối chảy ầm ào
Nhưng lời ca thuở sóng cồn bão táp
Âm điệu hào hùng buổi sáng ấy luôn theo*

26-8-1990

HA LINH CHI

Những căn nhà không bao giờ khép cửa

(Tặng các chiến sĩ D840)

*Tôi trở về với bè bạn anh em
nơi những tên làng nghe lẫn dầu lạ hoặc
Phi-xơ-run, Liêng-hung, Rốt-rờ-cát
đường Rờ-mây vắt bầu kín bàn chân*

*Cứ ngậy người trước vùng rừng xa xăm
Lau lách và le ken dày bên nước
trưa yên tĩnh nên tiếng chim lạnh lốt
những căn nhà đầy ắp gió cao nguyên*

*Lon thuốc rê để ngổ trên bàn
xấp báo cũ và ngọn đèn hạt đỗ
những khẩu súng lặng im trên giá
mùa hanh khô nghe tiếng suối như đàn*

*chóc chóc bay lên những trận cười dòn
lính không ngủ đi tìm rau bất cá
vườn-chuối-thanh-niên lào xào ngọn gió
gió xa nhà nên gió đổi mệnh mang*

*như chẳng hề qua giây phút bần khoản
trước những ruồi vàng, vắt xanh, muỗi xám
một chén trà chuyển tay bề bạn
mẫu thuốc tàn ngọn khói vòng quanh*

*tiếng kèn trực ban lay động lá rừng
nhịp hai, nhịp hai bước chân rậm rịch
tên đoàn quân nghe như khúc hát
tiểu-đoàn-rừng-trúc, chiến-sĩ-đôi-thông...*

*những mùa mưa bê bết lầy bùn
những mùa khô nóng khô giọt nước
giấy há mồm băng rừng lòng địch
hái nắm rau rừng hoà chung bát canh*

*khi đêm về mơ giọng hát trẻ em
ánh lửa ngo soi thư nhà rạo rực
lắng tiếng xe nơi cửa rừng bất chợt
tiếng cười bay lên từng gương mặt chờ mong*

*với những căn nhà không khép cửa quanh
năm
bao tấm lòng trong veo nguồn suối
tôi nhận ra mình nhiều phút giây mệt mỏi
để tan trôi nơi dòng nước đầu nguồn*

NGUYỄN TRUNG AN

CHÙM THƠ VỀ BÁC

Tên Người

*Dầu mai sau mái dầu ta tóc bạc
Lòng nhẹ nhàng đưa tiễn mỗi xuân qua.
Như nhựa sống giữa hồn ta tươi mát.
Vì tên Người đi suốt cuộc đời ta.*

Đôi dép Bác Hồ

*"Liêm - Chính - Kiệm - Cần" - Bài học Người để lại
Những tình hoa đẹp nhất đời này
Một việc giản đơn - bản tình ca không chứa nổi :
Đôi dép vệt mòn Bác chẳng chịu thay.*

Dẫu con

*Dẫu mai sau đời vạn lần hạnh phúc
Con đừng quên đời ba khổ ngày xưa
Và con hiểu : Vì sao ngày tiễn Bác
Dân nước mình nước mắt như mưa.*

Nhớ viên gạch Bác Hồ

*Đêm đông Tây Nguyên trên sàn nhà con ngủ
Bên bếp lửa hồng, mai con lại đi
Trần trọc mãi, anh bạn tôi khê bảo :
- Nhớ viên gạch Bác Hồ trong xóm thợ Pa-ri*

Kon Tum, tháng 9-1969

CHO NHỮNG MÙA HOA

NGUYỄN TRUNG AN

Tình ta

*Có những lúc lòng ta vui quá vậy,
Một tiếng chim rừng trong dạ cũng xôn xao.
Có những lúc lòng ta như lửa cháy,
Tràn ngập yêu thương tràn ngập tự hào*

*Nếu ai thấy những mẹ già đói cơm, nhạt muối.
Bệnh tật đau thương đè nặng tháng ngày
Thì mới hiểu vì sao ta căm sùng,
Mau về đây giải phóng miền Tây ! (1)*

*Nếu ai thấy những chị ta dịu con trên rẫy nắng
Những đường gân hằn trên tấm thân gầy
Thì mới hiểu vì sao ta chiến đấu.
Mau về đây giải phóng miền Tây ! (1)*

*Nếu ai thấy mái tóc em ta bỗng hóa thành tro bụi
Thịt da em vương vãi giữa rừng
Thì mới hiểu vì sao ta yêu mến
Từng mũi tên, thò, bẫy đá, mang, cung
Tây Nguyên ơi ! Đất nước của ta ngọc ngà châu
báu*

*Dùng đình voi đi , ngọt mật ong rừng
Bát bát gỗ lim, kiên kiên, gụ sến
Và những con nai vàng rưng rục nhú mắt
nhưng...*

*Nhưng vì sao hồi Tây Nguyên cay đắng
Mẹ già ta nước mắt cạn từ lâu ?
Vì sao hồi người em đi kháng chiến
Thành “Giải phóng quân” mới mười một tuổi đầu !*

*Tây Nguyên ơi ! vì sao ? - Tôi hiểu lắm
Khi lửa na-pan thiêu cháy những buôn làng
Khi máu mẹ đầm đìa nương lúa chín
Khi em gái ta bị móc mắt, moi gan*

*Tây Nguyên ơi !
Mảnh đất ta đây nghìn năm bất khuất
Sừng sững hiên ngang nhìn thẳng hướng mặt trời.
Ôi kiêu hãnh sao những con người đã khuất ‘
Cho cây rừng hoa lá mãi xanh tươi !*

*Tây Nguyên ta đã bao lần bão lửa
Diệt ác, phá kìm, nổi dậy, mít-tinh
Cho bóng quân thù mãi mãi sẽ không còn nữa
Giành lấy cuộc đời, làm lại những bình minh.*

*Yêu biết mấy những người lính trẻ
Như cây Kơ-nia đẹp giữa sân làng
Lớp lớp hành quân dài như con suối lớn
Đàn bướm vui đùa trên cành lá ngụy trang*

*Biết mấy đêm ngủ bên bờ suối ?
Con dao bên mình dẫn biết mấy trăm cây ?
Chân vịn dẫm qua mấy dèo, mấy núi ?
Ngày đình Chư Pông đêm vượt Sa Thầy !*

*Ôi đẹp quá - người anh Thanh Minh Tâm
Và Kơ-pa - Kơ-lon lỏng lẻo giữa trời cao !
Người đánh Pháp, đánh Mỹ tài nhiều lắm
Anh Núp, anh Vai, Kan Lịch... những vì sao !*

*Mỗi ngọn núi nghìn chiến công kiêu hãnh
Mỗi ngàn cây, con suối thấm tình người
Cho tôi làm cây lim trong rừng lim lớn
Bám rễ Tây Nguyên chắn gió biển khơi.*

Kon tum Xuân 1968

(1) Miền Tây trung Bộ (khu V cũ) - Thời kỳ đánh Mỹ
mật danh là "mặt trận B3"

PHẠM VŨ

Lên Trường Sơn

*Em ơi lên Trường Sơn
Đừng sợ đường trơn lấm vết
Rừng chiều khi nghe mang “Tác”
Đêm giữa đôi lau nghe hổ “Bép” dưng kinh
Thằng Mỹ gian ngoan còn sợ chúng mình
Huống chỉ một tiếng gầm con thú !
Lũ khi hay trêu
Bầy công hay múa
Gặp gà rừng dắt lũ con thơ
Chớ tưởng gà nhà bạn nó cười cho
Lên càng cao càng lấm cây to
Rừng Trường Sơn nhiều Chò lấm Gụ
Cây Lim to da dày như gỗ
Mà lá Lim lại nhỏ lặn tăn
Đứng giữa đỉnh rừng làm vị tướng quân
Tỏa hương thơm là cây Trám, cây Trắc
Tìm lá gọi đầu hỏi cây Bồ kết
Hết củ khô đun bếp đèo Xăng Tàu
Cây Khế xum xòa hoa rắc đỏ suối sâu...*

*Nhanh chân lên em
Lên cao thêm chút nữa
Rừng thân yêu đang mở cửa chờ em
Những hang sâu hun hút ánh đèn
Là nơi ta bắc sào để dạn
Những đỉnh cao chọc trời lóe sáng
Ta khoan hăm, đặt súng phòng không*

*Những suối dài đầy ắp ..
Chảy theo anh nuôi - lửa hồng rực cháy
Thung lũng này ta tha hồ phát rẫy
Trồng sản nuôi quân - lá vẫy thay lời
Phiên đá này bằng làm phản nghĩ ngơi
Sau mỗi chặng vượt đôi leo dốc
Đường dọc, đường ngang bùn trơn lắm tóc
Mặt đường in vạ nết chân quen,
Lớp trước đi rồi, để dấu lại cho em
Cả nước ra quân lên Trường Sơn thấy hội
Gặp ngã ba, em cứ đi không cần phải hỏi
Đường Trường Sơn trăm lối dẫn về NAM*

Trường Sơn 1972

PHẠM VŨ

Dấu chân trên đá

"Những Thạch Sanh của thế kỷ 20..."

Tô Hữu

Ngày xưa ngày xưa...

Mẹ Thạch Sanh lên rừng hái củi

Thấy dấu chân khổng lồ trên đá Núi

Bà đặt chân vào, ước hỏi chuyện Thần Tiên

Giấc mơ ngàn đời bỗng nở Thạch Sanh !

Con lớn lên đi trong vườn nghe mẹ kể

Chuyện của núi rừng ôi dễ hóa thiêng liêng.

Ngày hôm nay con vác súng hành quân

Cùng đồng đội lên Trường Sơn giết giặc

Mẹ kính yêu, mẹ không còn để nghe câu chuyện thật

Trên đường hành quân con cũng gặp dấu bàn chân

Giữa lưng chừng trái núi - cửa Trường Sơn

Đường hành quân đã mòn như suối chảy

Ai vào Nam đều đặt chân lên ấy

Một tảng đá chon von - làm bệ, đẩy người lên

Không biết tự bao giờ - một dấu chân in

Mà đủ cả dáng hình năm ngón

Một cành cây gơ ra như tay người trước đón

Dắt người sau năm ngón cũng bám sâu

Con đặt chân lên, lòng nao nao

Bỗng nhớ chuyện thuở nào mẹ kể...

*Ngày xưa, ngày xưa
Mẹ Thạch Sanh lên rừng hái củi...
Giấc mơ cuộc đời nâng bổng chúng con lên*

*Chuyện hôm nay trên dọc tuyến Hành Quân
Những dấu chân hằn trên đá núi
Còn ướt dẫm mồ hôi, hơi người nóng hổi
Nghìn năm sau đời hỡi chuyện Thạch Sanh
Con đã có dấu chân này là sự thật chứng minh*

Trường Sơn 1970

BÙI MINH QUỐC

*Mẫu chuyện nhỏ
về
Nhân Dân vĩ đại*

Mẹ vẫn đuổi con sao?

Mẹ vẫn đuổi con sao?

*Tôi ngồi vật xuống bậc thềm sông nước
điều cay đắng dầu đã thấm tính trước
vẫn khôn ngăn nổi uất ghen trong lòng*

*Đêm mênh mông. Mưa xối mặt rùng rùng
Tôi nín thở lắng từng giây khùng khiếp
Tiếng mẹ tắt bao giờ? Sau cánh liếp
mẹ đang nghĩ gì, mẹ ơi?*

*Cuộc chiến đấu gay go - Tôi đã biết rồi
nhưng thử thách này thật là khốc liệt
cả chi bộ hi sinh gần hết
một số quay ra phản bội đầu hàng*

Và đêm nay tôi bám trở lại làng
gõ cửa bà mẹ già tin cậy, nhất
một tiếng đáp từ trong nhà lạnh ngắt:
“Sao ông chưa lên quận chiêu hồi!”

Đêm trôi mau. Trên thêm ướt tôi ngồi
xót xa và nhẩn nhệ

Chợt giọng nói bà mẹ già thúc giục:
“Sao chưa đi, còn ngồi đó chi hoài?”
Tôi hân hoan trút nhẹ tiếng thở dài:
- “Thì xin mẹ cứ mở giùm cánh cửa
cho con vô con hơ quàng chút lửa
rồi con lại đi thôi...”

Có tiếng gì như tiếng nấc xa xôi?
Không. Tiếng mẹ. Giọng nén nhiều nước mắt.
“Thôi vô đi...”

Sau ngọn đèn gió hắt
một mái đầu tóc bạc rung rung.

Rất lâu, tôi ngồi im nhìn ngọn lửa bập bùng
lòng rồi bời bời môi.
Căn nhà nhỏ chập chờn sáng tối
gà đã gáy sang canh
đón bát quân thù dày đặc xung quanh
tôi cũng chẳng cần để ý.

Bà mẹ nói, mĩa mai và nghiêm nghị:

*- “Chúng nó dẫu hàng rồi, còn mày nữa,
có đi không?”*

*Mưa vẫn miên man, gió vật vờ trên đồng
những giọt mưa quất rào rào phen liếp.*

Lặng một lát, mẹ già thông thả tiếp:

*- “Nói thì nói vậy, chớ mày cứ ở đây
tao lại giấu lại nuôi, như vẫn thế xưa rày
mà cho dẫu mai một
chịu không nổi mày đi dẫu hàng nốt
thì lữ tao đây cách mạng vẫn làm hoài...”*

Vậy đó, mẹ ơi

*với bao gian truân nếm trải một đời
mẹ biết rõ những gì không thể mất
và chính lúc tưởng chừng đen tối nhất
ngọn lửa niềm tin lại sáng lạ lùng*

*Ôi Nhân Dân nguồn sức mạnh không cùng
con gắn bó với Người sống chết
mọi thứ kẻ thù chúng ta tiêu diệt hết
và sắp đặt cuộc đời theo ước nguyện của ta*

3.10.1971

BÙI MINH QUỐC

Chiếc nôi

I

*Tre làng ta
Là thứ tre ngà
Ông nội pha
Ông nội chuốt
Những nan dài óng nuột
Nan một nan hai
Nan uốn nan gài
Thành chiếc nôi xinh xắn*

*Chiếc nôi chiếc nôi
Bồi hồi
Những trưa
Tay mẹ
Đưa...*

*đưa...
Chập chờn cái ngủ
Thì thăm mẹ ru
Gió mùa thu...
khe khe gió mùa thu...*

*Giữa lòng nôi
Bé nhoẻn nụ cười
Hoi hoì mùi sữa
Đôi bàn tay như hoa huệ múa
Đôi bàn chân đập đập trên trời
Bé bú no rồi mẹ đi gặt lúa
Bé nằm bé chơi
Có bấy chim chích xà vô cửa*

*Xòe cánh đưa nôi
Chiếc nôi,
Chiếc nôi nho nhỏ
Bom Mỹ
Xé đôi
Một nửa mắc cành xoan cháy đỏ
Một nửa đất vùi*

*Ôi
Nụ cười
Mùi sữa hơi hơi
Với bầu chim chích
Đâu rồi?
Đâu rồi?
Bé ơi!*

II

*Tre làng ta
Là thứ tre ngà
Ông nội pha
Ông nội chuốt
Những mũi chông nhọn hoắt*

*Mẹ ngồi gác đầu thôn
Mẹ ôm khẩu súng trong lòng
Tay mẹ bông bông
Tay mẹ ru...
ru...
Mắt vẫn dăm dăm nhìn phía kẻ thù*

*Tre làng ta
Là thứ tre ngà
Những đứa trẻ
Từ trong nôi bước ra
Thành dũng sĩ*

NGUYỄN LƯƠNG

Giảng giùm con đề văn

*Khi tóc ba bạc theo mùi thuốc súng
đông đội của ba nằm lại ở trăm miền...*

*Giảng cho con về mùa xuân ư?
nhà ta ở bây giờ sang quá
hoa phong lan vô tình cứ nở
con quen nghe thành phố mình hát bài "Mùa xuân..."*

*Giảng cho con về tuổi trẻ ư?
con đã quen những lễ mừng công, liên hoan, hội diễn
tình yêu như trái chín
từng đôi trong vườn hoa...
những bài thơ, những khúc ca
nặng lòng lạnh và cảnh tảo ngọt
mưa phùn rơi trên áo người hái lộc...*

trên cả những nấm mộ xanh rờn của bao đợt tiến công

*Ngon đèn ba chong chong
trên đề án những ngày xây dựng mới
me tần tảo cọng rau hạt muối
cho các con đến trường...*

*Chưa hết đâu, điều cần giảng hãy còn
nhưng sợ nhất là không giảng được
những gì ta đã hiểu rồi
mai đây, khi tóc con cũng bạc màu
cháu của ba sẽ tìm đến bảo
giảng dùm con đề văn.*

NGUYỄN LƯƠNG

Bụi lau còn đó

*Đường vô nhà anh dành lại bụi lau
để nhớ cánh rừng già tràn ra gặp trăng
để nhớ mãi thời thanh xuân trai tráng
chung nhau ngọn lá “tàu bay”.*

*Đường vô nhà bông lau trắng lay lay
cho ta nhớ Trường Sơn chung thủy
ôi giản dị được làm chiến sĩ
mắt người chót vót non cao.*

*Đường vô nhà cứ thanh bạch ngọn lau
dẫu kẻ cạnh mượt xanh hàng dâm bụt
dẫu rực rỡ những đóa hồng đóa cúc
chúng mình mãi mãi thương nhau.*

*Đường vô nhà ta gìn giữ bụi lau
như giữ trọn lòng qua thời mưa gió
hãy gạt bỏ bao điều quay quắt đó
trung trinh lau thẳng ngọn-cờ!*

PHẠM VĨNH

Sao anh chưa về thăm Dạ Tẻ

*Sao anh chưa về thăm Dạ Tẻ
Dòng suối hiền như cánh tay em
Cánh tay ngả giữa vùng đất mới
Trên nền xanh ngô lúa ru êm...*

*Anh sẽ gặp những làng xóm mới
Dầu nguyên màu tranh nửa đơn sơ
Nhưng vẫn ấm giọng hò xứ Huế
Theo chiều lên như đợi như chờ*

*Anh đã gặp tiếng cười con gái
Ngỡ gặp mùa xuân - Hội Liễu đôi (1)
Những cô gái của vùng chiêm trũng
Dem sắc xuân xanh nhuộm núi đồi !*

*Anh sẽ gặp những điều bình dị
Tựa tiếng gà cục tác ban trưa
Hàng cau hện nắng vườn Vĩ Dạ (2)
Gió Tam Quan dịu dạt bóng dừa (3)*

*Anh sẽ gặp ngôi trường mới dựng
Cô giáo K'Ho dạy tiếng Kinh
Học trò đọc giọng Nam giọng Bắc
Thành hòa âm ca khúc thanh bình*

*Anh sẽ gặp niềm say mê vô hạn
Gặp tình yêu không biết có đợi mong
Người với đất và đời với Đảng!
Qua khúc hát trên nương hương lúa ngoài
đồng...*

*Ôi còn biết bao điều xúc động
Một dòng Đạ Tẻ kể triền miên
Anh sẽ tự trách mình chậm trễ
Giữa bọn bề nhịp sống dâng lên!*

1986

(1)(2)(3) Những địa phương có tiếng của Hà Nam
Ninh, Bình Trị Thiên, Nghĩa Bình.

PHẠM VINH

Vườn Trăng

Mảnh vườn nhỏ trước thêm
đêm nay thành ngà ngọc
lá như bức thư tình
đắm lời trăng mời mọc.

Này đây mỗi bóng cây
áp iu tình thương mến
này đây mỗi làn hương
xuyên xao bao kỷ niệm.

Ơi trái hồng e ấp
gợi má ai làm duyên
ơ trái bơ lạng lẽ
như giọt sương dịu hiền.

Trái chanh xanh kín đáo
biết mình chua ít lời
trái bòng vàng khó bảo
núng nính hoài không thôi.

Sao mơ hồ thế nhỉ
gió như dòng sông trôi
ánh trăng - con thuyền mộng
ru hồn đêm chơi vơi.

Một chút thôi về lá
một chút thôi về cây
một chút thôi về quả
vườn trăng dâng mê say...

TRƯƠNG QUỲNH

Đà Lạt ngày về

*Tôi trở về sau ba mươi năm
Người thân thiết không mấy ai còn nữa
Chiều xuống chậm, nắng lười sau ô cửa
Mông mênh khoảng vắng hiên nhà.*

*Cơn bão chiến tranh dữ dội tràn qua
Cuốn đi ánh mắt đứa con trai của mẹ
Tôi bây giờ chỉ nhìn qua tiếng nói
Lặng nghe mưa, nắng lọc qua hồn
Lắng tiếng đời man mác tiếng chim
Nghe tiếng suối xa chảy vào nỗi nhớ !
Ôi những con đường reo quanh sắc núi
Những chùm mai tuổi nhỏ tím vành môi
Mái trường xưa và năm tháng xa xôi
Tán thông lớn im lìm đổ bóng.*

*Người Đà Lạt với nét riêng đậm thắm
Thiên nhiên xanh soi bóng tâm hồn
Chiều cuối năm cái lạnh đến băng khuâng
Gợi nhớ thương những người không về nữa
Đỉnh Lang-Bi-an trắng một vầng mây sữa.*

Tháng 12-1975

TRƯƠNG QUỲNH

Nắng mới

Xóm thợ "Xuân An (1)" giờ vui quá
Nhà ai dây dợ đã lên tầng.
Ngõ dốc dầu còn sương buốt giá,
Đường lên đã thấy nắng ngời xanh.
Bóng ai thấp thoáng trên dầu dốc,
Vạt áo màu hoa nắng bay bay
Có phải bóng em vừa tan lớp,
Vội về trong mái ấm chiều nay.
Ơi Bác "Lư (2) ời giá bác còn,
Trở về thăm lại xóm "Xuân An" (1)
"Xóm thợ gạo dong từng bữa" ấy,
Đang chuyển mình theo mạch sông chung.
Thành phố vừa hừng lên nắng mới,
Xóm nghèo đã lóe những tia vui,
Như hoa báo nắng vàng thung lũng
Như mắt em yêu rạng rỡ cười.

Tháng giêng 1995

(1) Một xóm thợ thuộc P.3 Đà Lạt

(2) Nhà thơ Lưu Trọng Lư đã viết lời bình bài thơ "Hạnh phúc" có nói về xóm thợ nghèo (Xuân An)

(Sài Gòn giải phóng tháng 7 năm 1984)

TRẦN HỮU TÔNG

Gặp lại

"Tặng chính trị viên đại đội vận tải nữ H50 - Quận khu 6 năm xưa : chị Nguyễn Thị Thành. Chị từng dũng cảm cùng đồng đội lập công trong những ngày gian khổ nhất của chiến trường cực Nam Trung Bộ. Tổ phóng viên Báo QĐND gặp chị cuối 1974 và gặp lại chị tại Đà Lạt 1989..."

*Đạo ấy đôi le mùa rụng lá
Cực Nam gió dậy lạnh hơi rừng
Vượt lộ hai mươi đêm súng nổ
Xa nhau mấy bận hỏi thăm chừng*

*Chiều thu Đà Lạt mưa bay nhẹ
Hoa nở vườn ai thơm gió thông
Em ở lầu nào trong phố đẹp
Ô hoa che thắm cánh môi hồng.*

*Vượt mấy đôi tranh anh gặp em
Mái nhà tôn cũ nắng xiên thêm
Em cười như thuở rừng le ấy
Rồi ướt bờ mi đôi mắt đen*

*Hiếu rồi em gái Hát-năm-mười
Trong lán trung quân âm tiếng cười
Nay giữa thành hoa thơm gió núi
Mái tôn đơn lạnh một cuộc đời.*

*Kỷ niệm dồn về trong mắt em
Xe thô dạn nặng xuyên rừng đêm
Đa xanh phai nhạt thì con gái
“Giải phóng quê hương” chỉ vẫn bên...*

*Củ nân châm muỗi bên bờ suối
Lá bép canh sông buổi dỗi lòng
Bọc vông nhường nhau đêm trở gió
Bây giờ ai còn nhớ ai không !*

*Khô lại bờ mi dỗi mắt em
Bàn tay nắm chặt âm niềm tin
Em ơi phía trước còn mưa nắng
Chân cứng ta đi, đá phải mềm !*

Đà Lạt 1989

PHAN VIÊN HOÀI

Ngôi miếu và ngọn đèn tín hiệu

*Anh chỉ cho em ngôi miếu bên đường
Ngọn đèn dầu sáng hơn trong đêm anh vượt lộ
Ngủ giấc mở toang, súng trong tay chực nổ
Về áp năm xưa, công gạo là đường này...*

*Em thấy không, ngọn núi phía tây
Rất gần đó em, nhưng xa biết mấy
Những chiều vàng óng trên đôi cao, đồn giặc tan tành
còn thấy
Thấy cả chiếc xe dò, đường lớn Hai mươi
Thấy cả hai người đang dạo bước rong chơi
Nôn nao quá, về Blao, Đà Lạt
Có lạ chi đâu mà đứng nhìn ngơ ngác
Thương quê hương, thương một dải thành đồng
Thuở xa xưa anh đã tạc vào lòng
Những buổi xuống đường, những đêm dạo phố,
Những cái tên thoát nghe còn bỏ ngỏ
Datanla, Prenn, Pongour, Vallé d'amour...
Những trái hồng đỏ au, chùm dâu chín ngát hương
mùa...*

*Rừng khu sáu mùa khô lạnh nứt cành, chẻ lá
Những chú thông già thân run vật vờ.
Khi đoàn du kích trẻ công gạo đi qua
Rừng thông, ô hay, già trẻ lại reo ca*

Cái dòi, cái lạnh dài như ngày tháng
 Thêm âm, thêm ăn, như người tù trong xà lim thềm
 Sang
 Như xa cách bao ngày thềm một chuyến về thăm
 Và lại thềm ngọn đèn phía dưới kia sáng lên như ánh
 Trăng rằm

Hôm nay anh đang đi cùng em trên đường Hai mươi
 Ngồi miếu bên đường đang nhìn anh đó
 Ngọn đèn lại mở to, như nhìn lâu cho rõ
 Một người quen thân năm nào, đi qua...

Hội ấy đâu có ruộng lúa vườn xa.
 Bơm đạn, mìn, gai cài như mắc cửi
 Và ánh đèn dầu chong, bông, sáng hơn thay lời nhắn
 Gửi
 "Me gọi các con về, các con thương ơi !"...

Thấy đậu, thấy ngô, thấy nhà, thấy vườn xanh hiền dịu
 Lại nhớ cọng lang, măng rừng và ngọn đèn tín hiệu
 Bàn tay mẹ hiền di thấp sáng niềm tin
 Và quý yêu nên ra sức giữ gìn...

Anh cùng em lại về Đà Lạt
 Lại nhớ chuyện xưa lại nghe rừng thông hát
 Đáy đó ngó gần, phải mất mấy mươi năm
 Bỗng dừng lại thềm một chuyến về thăm.

HOÀNG KIM NGỌC

Trên nghĩa trang Đà Lạt

*Hoa quỳ vàng
Trên nghĩa trang
Xôn xao
Gọi nắng
Các anh
Các chị
Ở đây
Thầm lặng
Những năm mờ
Thẳng hàng
Bên hoa quỳ
Vàng rực
Những anh hùng
Có tên
Không tên
Từ khắp miền đất nước
Cùng về đây...*

*Có phải đất bazan màu mỡ
Nên hoa quỳ rực rỡ ngàn thông
Có phải từng hạt máu đỏ
Tụ về đây sáng đẹp, Lâm Đồng*

*Bâng khuâng nơi nghĩa trang
Một khoảng trời bùng nắng
Bên những cánh hoa vàng
Tôi cúi đầu - im lặng.*

NGÔ TÚ

Nhớ mẹ trong Nam

*Từ đó con xa tận bây giờ
Bao lần nhớ lại thuở còn thơ
là bao đau xót bao dần vạt
Nung nấu lòng con mãi đến giờ*

*Giặc già gieo buồn đến mẹ không ?
Bao nhiêu đau xót ở trong lòng
Bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu hận
Chất chứa tim con, máu đỏ bầm.*

*Bão có tràn về trong ấy không
Gió dâng nước ngập cả nội đồng
Nơi xa riêng bóng, dài cô tịch
Lo mẹ già nua ở ven sông*

*Bom có rơi xuống nhà mẹ không
Tiếng bom rơi mãi ở trong lòng
Hiền dân tuổi trẻ thời chinh chiến
Mẹ vẫn trong con một khối hồng*

*Mây có bay về trong ấy không
Mẹ như mây trắng, cách muôn trùng
Mẹ ơi! hieu quạnh, chiều biên giới
Mẹ vẫn trong con ấm lửa lòng.*

Thu 1973

NGUYỄN XUÂN DU

Thân con tằm

*Ai ơi thương lấy thân tằm
Năm canh trần trọc ăn nằm với nong
Ngoài trời gió dập mưa giông
Em dâu bám đất đời trông anh tằm
Đôi ta duyên kiếp trăm năm
Nắng xuân vẫn đợi mưa đông vẫn chờ
Ruột tằm vốn sẵn đường tơ
Trước giờ hóa kiếp ngán ngơ buông mảnh
 Dệt mảnh lụa
 Thêu bức tranh
Điểm tô non nước dệt anh thêu nàng
Trời xanh buông tấm lụa vàng
Khâu len chỉ nổi hóa nàng tiên nga
Thương tằm tưởng lại đời ta
Xuân xanh đang trở tuổi già nhẹ sang
Trước khi khoác chiếc áo quan
Làm gì để lại thể gian như tằm ?*

21-1-87

HOÀNG NGỌC CHÂU

Chiều qua đồi chè

*Thoang thoảng trong đất trời
Mùi thơm như hoa buổi
Tôi nghe lòng mát rượi
Giữa màu lá xanh tươi
Ngai ngái mồ hôi người
Sức cần lao thân ái*

*Ơi em hái chè ơi,
Em từ phương mô lại
Nhìn tay em mềm mại
Tôi thấy lòng băng khuâng
Như những đợt chè nhưng
Giữa tay hồng êm ái
Mai kia trong tứ hải
Nào có ai dẫu ngờ
Một chiều đẹp như mơ
Bàn tay em đã hái
Với mùi hương thân ái
Tâm ướp lá chè non
Là ướp mọi tâm hồn
Trong vô cùng thanh khiết.*

*Giữa ngàn xanh, xanh biếc
Bàn tay em tha thiết
Hái nhẹ những búp trà
Thả trong gió bao la
Hương đất trời Bảo Lộc
Có thể lắm, chiều nay
Từ khắp cõi đông tây
Từ bốn phương trời lạ
Từ Xi-bê-ri băng giá
Sẽ có những tay người
Nâng tách trà lên môi
Hồn mơ về Bảo Lộc
Có em, bàn tay ngọc
Hái nhẹ búp chè tươi
Hái nhẹ nắng vàng rơi
Tặng dâng đời, cuộc sống.
Có gì như hạnh phúc
Thoảng trong gió chiều nay
Mà nắng vàng ngát ngát
Mà lòng ta mới lạ !*

*Nắng vàng ơi dừng lại
Chờ em tôi về cùng.*

Bảo Lộc, 1978

HOÀNG NGỌC CHÂU

Vườn quê hương

Cũng sẽ có một ngày
Anh đưa em về nội
Đi trong tình mới cưới
Hạnh phúc nồng hương bay...

Trong nắng vàng ngát ngát
Tình quê thơm ngào ngạt
Đời có nhau xum vầy
Hôn chung say vị mật.

Tiếng cười em như mơ
Reo trên đồng lúa chín
Đời anh sẽ như là
Lòng nhung em thánh thiện

Vườn xanh bóng cải vàng
Thơm hoa cau hoa bưởi
Trời quê hương mát rượi
Anh dắt em đi cùng

Giữa trời quê hiền hậu
Đáy thương mến bao dung
Có tình ta yêu dấu
Ru nhau ngủ mặn nồng

Một ngày không nô lệ
Anh sẽ dắt em về
Nương náu dưới vườn quê
Sống một đời hạnh phúc.

UÔNG THÁI BIỂU

*Viết bên dòng
K'lon K'lanh*

*Suối nhói lạnh vào tim
Lạnh nhói suốt cội nguồn
Con rắn trườn mình phơi nắng
Nắng rắc vàng trên da rắn, thành buồn.
Suối chảy mãi mòn đá
Suy tưởng bình yên trôi suốt cuộc đời
Nước rút mình từ ruột đá
Đá lạnh buồn
Nước mắt đá tuôn...*

*Tiếng hú xa xưa gọi lũ làng
Về nơi nắng ấm
Về nơi gió mát
Về bên dòng K'lon K'lanh
Tiếng hú run run nâng hạt bắp lên mầm
Bắp thấm máu vào rừng nuôi cán bộ
Tiếng hú nói lời con dao cây nỏ
Nói lời của nước
Khơi nguồn về tương lai...*

Sâu là đêm, nhịp cầu nổi của ngày
 Bếp lửa bập bùng soi điều không thể dấu
 Ngo ti tách thay đèn trên bàn thầy giáo
 Lửa cháy giữa sàn xưa cái lạnh không chân...

Em bé người Chil đôi mắt K'lon K'lanh
 Lung linh nói lời của lửa.
 Im lặng soi từng mái tóc quan
 Soi vào nụ cười nho nhỏ chìm dần...

Đêm thì sâu, núi rừng vẫn điệp trùng
 Không còn thể dấu điều gì bên lửa
 Xáo động tương lai
 Xáo động cội nguồn
 Khi lắng lời nước mắt đá tuôn...

Và tiếng hú
 Tiếng hú run rẩy quặn mình trong gió
 Gió mông lung không biết trả lời
 Tiếng hú qua truông, qua thác, qua đồi
 Núi âm u,
 Thác gào hoang vu...
 Không đồng vọng
 Tiếng hú trở về bên bếp lửa
 Gọi tiếng đồng
 Phập phồng bên ánh lửa bập bùng
 Chiêng me trầm ngâm
 Chiêng R'lum hào hùng
 Chiêng Thòong thủ thi
 Chiêng Thê lạnh như một lời trách móc...

UÔNG THÁI BIỂU

Nửa vầng trăng khuyết

*Một nửa vầng trăng đã nuôi con lớn lên
Con đầy đặn giữa lòng trăng hao khuyết
Nằm lại ở cuối chân trời cha ơi có biết
Hai mươi năm rồi mẹ cũng đã làm cha.*

*Trấu quán thân cau, có phải ước mơ xa ?
Trời nổi mưa sa phập phồng bong bóng
Lời ru chao chập chờn bên cánh võng
Mát mẹ mờ trong kỷ niệm xa xưa...*

*Khói hương trầm mờ ảo, cha đấy ư ?
Gương mặt trẻ trên Bể vàng Tổ Quốc
Một làn roi thôi suốt đời con chỉ ước
Con có cha được hưởng hạnh phúc này !*

*Những đêm mưa gió quất nát phen gầy
Trong lòng mẹ cơn gió nào thổi thức
Trái tim mẹ đêm nào không buồn như
Giọt lệ nào trôi trong khuya mênh mang...*

*Một nửa vầng trăng đã nuôi con lớn lên
Con đầy đặn giữa lòng trăng hao khuyết...
Tuổi xuân trôi nào mẹ đâu muốn biết
Những buổi ôm con tựa cửa khói sương dày...*

*Hai mươi năm trảy trập những luống cày
Gầu hai đầu dây, một mình mẹ tát
Khoai sản thay cơm những ngày giáp hạt
Nắng sớm mưa chiều mẹ đã gánh thay cha.*

*Trấu quán thân cau có phải ước mơ xa
Mà đời mẹ chịu nửa vầng hao khuyết...
Tuổi thơ trôi nào con đâu có biết
Để hôm nay ngẫm đáng mẹ hao gầy..*

NGUYỄN TÙNG CHÂU

Hoa hồng

*Trước sân một đóa hồng
Cánh nhung màu đỏ tươi
Hương bay theo chiều gió
Gió đùa hoa mím cười.*

*Hoa hồng chợt nhớ ai
Miên man suốt canh dài
Màu hoa màu áo cưới
Thề ước đám đơn sai.*

*Em xưa người du kích
Yêu hoa hồng cánh nhung
Chiều nay về chốn cũ
Anh tìm mảnh đời chung.*

*Hoa xưa vẫn còn đây
Vườn xưa nhận lạc bấy
Một thời em vui sống
Một thời anh đắm say.*

*Anh về không gặp em
Hoa xưa rụng đầy thềm
Gió lùa trên mái lá
Anh về không gặp em*

NGUYỄN THÁI HIỂN

Cây đa trọng điểm

*Cơm vắt gùi công văn
Trưa hè qua trọng điểm
Cả một vùng lửa sém
Nắng càng thêm chói chang.
Còn cây đa bên đường
Nghiêng cành trùm bóng mát...*

*Dừng chân bên gốc cây
Đọc đường thư tuyên lửa
Lòng băng khuâng nỗi nhớ
Cây đa làng - quê hương*

*Búp to chen quả đỏ
Gọi đàn ong bay về
Cành cao chim làm tổ
Đầy trời xanh - tiếng ve*

*Trăng tròn đêm văn nghệ
Diễn vở tuồng Thạch Sanh
Sân khấu vang tiếng trống
Ồi ! Cây đa sân đình.*

*Trâu nhấm mát nằm nhai
Giữa trưa hè im ắng
Từng chùm đa chín mọng
Hồng cả bàn tay em...
Giờ công văn ra trận
Thư từ nhiều quê hương
Trăm ngã đường nóng bỏng
Cùng hướng về tiền phương.*

*Ngất một búp đa tươi
Dịu lòng sau cơn khát
Hương quê cùng dịu bước
Người đưa thư lên đường*

TRẦN NGỌC TRÁC

Mời mặt trời đến ở

*Em được lên tầng cao,
Nơi mặt trời đến ở.
Ba má em đứng vào,
Bên chiếc bay, chầu vữa.*

*Trời cao thật là cao,
Bao la trùm mát rượi.
Dưới mặt trời đỏ tươi,
Mặt em hồng rục rở.*

*Này giàn giáo vào ca,
Ba má em đứng đó.
Chiếc bay trần luyến qua,
Mặt trời soi sáng tỏ.*

*Nơi này mai nhà thương,
Mọc lên cho người bệnh
Nơi này mai trường học,
Mọc lên cho chúng em.*

*Dưới giàn giáo hôm nay,
Một vườn đầy hoa nở.
Lá cờ bay trên cao,
Nơi mặt trời đến ở.*

TRẦN NGỌC TRÁC

Mùa xuân lạc

*Gió lay ngàn thông mưa phun rác phôi,
Anh đưa em về trong gió trong mưa.
Một thoáng lạnh đủ gợi mùa rét Bắc,
Em nhớ xuân nào Hà Nội xa xưa ?*

*Rừng sâu đợi chờ ai,
Hương sữa đợi chờ ai,
Mà Hà Nội xôn xao dậy phố dậy phường ?
Đà Lạt tháng tư trời mưa lất phất,
Hàng thông reo có làm em tơ vương*

*Mùa xuân miền Bắc lạc vào cao nguyên,
Để em đi kỷ niệm rộn tim nồng.
Anh bên em, mưa phun gió bắc,
Có làm cho em bớt rét không ?*

*Ta đi bên nhau trong mưa và gió,
Giọt mưa tự tình trên mỗi làn môi.
Gió hôn nhẹ vào tóc ta, tự hỏi
Ai nhớ thương ai, thương nhớ một người ?*

PHAN HỮU GIÀN

Quê mới

(Trích "Người Hà Nội ở Lâm Đồng")

*Chào Thành phố
Đào dang hé nụ
Nam cửa ô - Cửa đôi rộng mở
Tung cánh chim bay khắp bốn phương trời...*

*Lên với Tây Nguyên
Ngọt hai chục năm rồi
Vùng đất lạ bên duyên người thức dậy
Xôn xao rừng thay áo mới
Nương trà nắng trái mông mênh
Cà phê chín đỏ triu cành
Vàng ươm biển lúa, sóng xanh dâu dổi
Cầu vồng nhịp nôi bờ vui
Đường vào thị trấn nhà tươi ngói hồng...*

*Quê mới của tôi
Hà Nội ở Lâm Đồng
Chưa phải đã toàn hoa thơm quả ngọt
Nhưng tất cả những gì hôm nay có được
Không chỉ đổi bằng nước mắt, mồ hôi*

Mộ đông đội nằm đây
Nơi con khóc chào đời
Mỗi tác đất, mầm cây đan dày kỉ niệm
Bước mở đường dựng cơ nghiệp lớn
Trái đầu mùa chín mọng ước mơ...

Bưng bát cơm thơm
Nhớ buổi mới xa nhà
Lắm lúc rau rừng, sắn, ngô thay bữa
Quên tuổi già
Ông lặn lội phá sinh cây lúa
Bà cặm cuội ruộng vườn tất tả sớm hôm
Con đi học đường rừng suối lũ mưa trơn
Em chân lấm tay bùn hai sương một nắng...

Quê mới của tôi
Đắm ấm một gia đình lớn
Nhiều gương mặt cuộc đời cảnh ngộ khác
nhau
Chung một đường
Người trước rước người sau
Lúc có nhờ đôi dàu
Khi tôi đèn tắt lửa
Nén hương viếng người xưa
Bỏ hoa mừng đôi lứa
Anh em xa có láng giềng gần

*Cuộc sống mới ươm mầm đất mới hồi xuân
 Gỗ mục, cành khô thay búp non, chồi biếc
 Qua nắng lửa mưa giông
 Cây đổi xanh bóng mát
 Trái no tròn thơm sữa ngọt tình yêu...*

*Trời xa thoáng bóng chim chiều
 Thông reo vắng tiếng sáo diều thiết tha
 Nhớ về nguồn cội ông cha
 Càng thêm gần bó dậm dà thủy chung
 Với Tây nguyên - Đất anh hùng
 Quê hương giàu đẹp, lấy lòng chiến công.*

... Sừng sững, Thác Voi

Sáng tỏa sắc cầu vồng

Vang vọng mãi lời ca

"Đáy Thăng Long,

Đáy Đông Đô,

Đáy Hà Nội..."

Bài ca của những người đi mở Vùng đất mới

Cho Hôm nay,

Cho Ngày mai,

Cho Muôn đời sau... ./.

PHAN HỮU GIẢN

Đất ấm tình người

*Thương thương quá
Cây lúa sinh mảnh dẻ
Chen gốc cây rừng, đập cỏ vượt lên
Hạt thóc vàng thơm nắng gió cao nguyên
Được tình mẹ công em tảo tần hôm sớm*

*Nhát cuộc khai hoang khơi nguồn ước vọng
Đất ủ mầm xanh nên ruộng nên vườn
Hoa khắp miền về góp mật thơm hương
Tre ẩm bụi, chim hợp đàn xây tổ*

*Thao thức đèn khuya
Một thời trần trở
Đất nở phụ người dâu
Sao vẫn khổ vẫn nghèo?
Đau đớn cây rừng quần quai lửa thiêu
Nhức nhối canh trâu gió gào bụi cát...*

*Dập đập khơi mương nâng dòng nước mát
Thấm lại núi ngàn suối hát, thông reo
Người trở về thôi kiếp sống phiêu diêu
Nhà mới dựng khói lam chiều tỏa ấm*

*Viên thuốc khi đau, chén trà đêm vắng
Đấu cật chung lưng...nghĩa xóm tình làng
Câu hát chèo bay bổng tiếng công chiêng
Đêm lễ hội chén rượu cần nghiêng ngã...*

*Rộn tiếng sa quay guồng tơ óng ả
Em khéo tay may áo lụa biểu bà
Anh trải tâm tình dệt những vần thơ
Cây lúa sinh chắt chiu từng giọt sữa
Tầm hóa thân rút ruột mình lặng lẽ
Nuôi lớn ước mong làm đẹp cho đời*

*Đất ấm tình người
Rạo rức sức sinh sôi... ./.*

HUY YẾN

Tiếng chiêng huyền thoại

*Canh rã về khuya thấy khách đông
Anh khê chào, về ngưỡng ngừng chắt phát
Rồi mừng khách, cầm chiêng đứng vào hội nhạc
Anh bỗng hóa thân như đá tạc trang nghiêm
Tay nâng chiêng, tay vỗ, dáng im nghiêm
Thả thân thái lỏng chìm về xa vắng
Chắt lọc âm thanh của non ngàn, mưa nắng
Gieo vào mặt chiêng nghe vang vọng núi đồi
Những tiếng đồng nông âm tình người,
Sáu nhạc công với sáu chiếc chiêng thôi
Mà nghe dậy cả một thời huyền thoại
Thuở muông thú cùng người chung tiếng nói
Nghe tiếng chiêng vui gọi đến quây quần
Thuở đất trời chỉ một mùa xuân
Chiêng ân cần mây xuống gần rục rờ
Nghe âm cao chiêng năm Anh vỗ
Cuốn cuộn xô trên dòng âm trầm
Như tiếng suối thì thầm với đá
Như tiếng gió reo cùng ngàn lá
Ôi! tâm hồn Tây nguyên thiết tha
Như chiêng hàng trăm tư trên giá
Gặp hội vui, bạn quen, khách lạ
Lại ngân nga rộn rã tiếng lòng
Dập dồn theo ánh lửa bập bùng.*

LÊ BÁ CẢNH

Bên thác Cam Ly

*Đá chồng lên đá Cam Ly
Thác ngẫu bọt trắng xanh rì bóng thông
Suối reo mà ngỡ tiếng lòng
Bâng khuâng với khúc cầu con nôi bờ
Gập trong gió thoảng hương đưa
Dáng dập nguyên thủy đội bờ còn in.*

*Người xưa đã đến đây tìm
Dấu giày hóa đá khuất chìm đâu đây?
Ấn trong từng lớp rêu dày
Những trang lịch sử xưa - nay hào hùng.*

*Tượng đài cao vút không trung
Lầu đài sáng dưới lòng thung đôi bờ
Suối ngàn reo vọng tiếng tơ
Thành hoa chiêm ngưỡng say sưa nhạc rừng.*

LÊ BÁ CẢNH

Chữ thiếu mình em thôi

*Lạnh đôn vào vách đá
Những đốm nắng vàng tươi
Cành mai rừng xòe nụ
Nở vàng cả lòng tôi.*

*Tết thiếu chùm hoa bưởi
Đôi hàng câu đối son
Cây trái mình thêm tuổi
Thêm cái nhớ bốn chôn.*

*Nhớ da diết bông hồng
Vườn Bích Câu Đà Lạt
Những cành đào Trại Mát
Sáng góc chợ ngày xuân.*

*Cái nhớ cũng dịu dần
Nỗi bốn chôn vơi lảng
Khi hồn ta ngập nắng
Ghi súng giữ mùa xuân.*

*Dù hun hút giữa rừng
Giữa mưu thù quỷ quỷ
Lý rượu ngọt nâng mừng
Mát thêm bùng ánh đuốc.*

*Tết này và xuân trước
Anh đều chưa được về
Phút giao thừa mong ước
Cũng đừng hờn em nghe.*

*Tết vui tình đồng đội
Dẫu xa nhà em ơi
Anh vẫn tìm hoa núi
Mâm quả rừng khoe tươi.*

*Giữa rừng già chơi tết
Vui nổ trời em ơi
Bánh mứt, trà đủ hết
Chỉ thiếu mình em thôi !*

Đăm ròn 1989

TRƯƠNG XUÂN HUY

Bài thơ tôi viết một đời

*Ba mươi năm tôi viết một bài thơ
Bài thơ ấy đến bây giờ còn viết
Tôi viết mãi đến khi về với đất
Thân dầu mất rồi bài thơ ấy còn nguyên.*

*Tiếp đôi thông mướt mát một vườn
Màu lá nõn trên cây đầy sức trẻ
Tôi khao khát từ thuở còn rất bé
Có thể nào không gọi một bài thơ ?*

*Cùng với vườn năm tháng nhập vào mơ
Vườn nghiêng mái vể bên triền nắng sáng
Nghĩa với vườn như tình tôi với bạn
Chia sẻ cùng nhau vất vả, niềm vui.*

*Vườn giải cho tôi bao nỗi đau đời
Vườn giải cho tôi cõi người dâu bể
Thanh thản ngắm chiều tàn, nắng xế
Lau mồ hôi, thở một trời hương.*

*Tha thiết tôi cảm đôi dưa chén cơm
Yêu cuộc sống bắt nguồn từ thổ đất
Ở nơi này nảy nở tình yêu thật
Ở nơi này có được tháng năm tươi.*

*Bài thơ tôi làm suốt cả một đời
Sườn dốc núi mảnh vườn xanh cuộc sống.*

TRƯỜNG XUÂN HUY

Đà Lạt *chiều mưa tháng năm*

Đà Lạt ơi ! Chiều mưa tháng Năm
Phố xanh. Rừng cũng một màu xanh
Lòng tươi như cỏ hồ xanh biếc
Mát tự khe sâu ngọn gió lành.

Đà Lạt ơi ! Chiều mưa núi xa
Như mưa quan tái vọng vang nhà
Em về bên ấy mưa nhiều ít ?
Có đợi mưa về giầu lệ sa ?

Đà Lạt ơi ! Chiều mưa lũng sâu
Lòng khe con nước đục tuôn ngẫu
Về đâu chiếc lá khô mùa cũ ?
Em bỏ về đâu thuở mát nhau ?

Đà Lạt, chiều mưa ngồi quán lạnh
Cà phê nhỏ giọt, đắng lòng ai ?
Cà phê nhỏ giọt, chờ mưa tạnh
Năm tháng ơi ! Lòng ai có phai ?

Đà Lạt, quê hương đồi núi nhớ
Tháng Năm, mưa trả lại màu xanh
Nửa chừng trái đất em đang ở.
Chốn cũ thương chàng chỗ vẫn dành?

LÂM TUYẾN TÌNH

Sao chưa về thăm em

Mỗi bận gặp em
Anh chào "dòng chí !"
Mai tóc nghiêng trôi khúc sông Nguyệt Viên, Vĩnh Trị..
Em khẽ cười "Anh !"

Xa nhau suốt chiều dài chiến tranh
Giờ chưa gần gũi
Thương thân cò lắm lữ
Bận rộn sớm hôm...

Trên đỉnh Lang Biang mây trắng bay vờn
Nắng đỏ mắt anh tìm trang giáo án
Đồng nghiệp bên em thêm tin tưởng Đảng
Tình người Bí thư !

Trường Sơn đôi mùa nắng mưa
Nam thanh tươi nguyên áo lính
Bề bộn trong anh bao dự tính
Đời chưa trọn tử thơ em !

Một bong một đèn
Đêm đêm tran trở
Sợ giữa đời thường trông trơn nổi nhớ
Phải đâu gỗ đá trở trở?

Ngày xưa,
... Ông phổng vui bật lên tiếng khóc
Cho hồn đá buồn lăn lóc
Và, và mồ hôi...

Hong nắng phong thư tung cánh chim trời
Đậu đẹp tay anh một sáng...
Những thăm ớn Đảng...
Sao chưa về thăm em...

Đà Lat 25-7-1986

NGUYỄN MỘNG SINH

*Đà Lạt về đêm**Đà Lạt về đêm**Chìm trong sương thành phố cao nguyên
Không tiếng động ồn ào náo loạn
Ánh trăng rắc vàng bên thềm...**Gió gọi gió bay giữa rừng thông
Tay cầm tay đi bên hồ vắng
Mắt nhìn mắt thấy trong sâu thẳm
Sắc lửa hồng độ chín tình duyên.**Tưởng như mọi chuyện đều bị lãng quên
Giữa yên tĩnh mênh mông trời đất
Chỉ còn những trái tim cùng nhịp đập
Trong nồn nao vô vấp sóng tình !**Đâu phải em ơi, nếu để ý nhìn
Vẫn bắt gặp những bóng người lam lũ
Gánh hàng rau xuôi về lối chợ
Hoặc gò lưng xướng mộc ven đường**Nếu quanh ta ánh điện sáng bình thường
Đó bởi lẽ thợ đường dây không ngủ
Ta chẳng sợ bóng đêm dày bao phủ
Bởi yên tâm có người thức canh phòng !**Đà Lạt về đêm**Nhịp sống vẫn tương bằng
Chỉ lặng lẽ như chồi non vạch đất
Cho ngày mai khi bình minh tràn ngập
Cả bầu trời sáng rực sắc muôn hoa !*

Tháng tư, 1995

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

Ngày ấy không quên

(Kỷ niệm về những ngày sơ tán)

*Ngày ấy, hai mẹ con mình
Có thể nào quên được !
Mẹ đi trước, con đi sau
Mẹ đi sau, con lon ton chạy trước
Mẹ đào hầm, gánh nước
Con cũng đến đứng bên
Mẹ đi giặt giếng đồng
Con cũng ra bờ giếng.
Sống ở nhà dậu
Đơn sơ đạm bạc
Nhưng chất đầy
Những kỷ niệm không quên !*

Bà chủ khen rằng:

“Thằng cu rất ngoan”

Ông chủ bảo:

“Thằng cu sáng dạ”

*Rời thủ đô
Đến một miền đất lạ
Ấm tình người
Nên lại hóa thân thương
Hương lúa đồng
Và những đêm trăng
Cũng quen thuộc
Như còi xe, ánh điện !*

*Phòng làm việc
Cách một con suối hẹp
Mỗi sớm đi làm
Con líu tíu bước theo
Đường đất vùng cao
Đồi dốc cheo leo
Đôi chân nhỏ
Cũng mạnh dần
Theo ngày tháng !*

*Bom đạn không làm bầu trời tắt nắng
Những lo toan không dập tắt niềm vui
Mẹ vẫn bên con, lồng lộng tình đời.*

*Đến hôm nay con đã lớn lên rồi
Tuổi mười bảy, tự tin, rạng rỡ
Đường phố thênh thang
Giảng đường rộng mở
Mẹ vẫn nhớ về con những ngày còn nhỏ
Như nhớ về đất nước
Những ngày qua.*

NGUYỄN TRỌNG HOÀNG

Đa M' Rông đường về

Kính tặng các bạn trẻ vùng dân tộc đang tiến công
vào phong trào làm phân, học cày, định canh định cư.

*Đường về trong ấy xa xa
Phải băng trăm suối, phải qua trăm đèo
Vượt lên trên đỉnh núi cao
Mây trôi dưới thấp nao nao lòng người
Đường vào trong ấy xa xôi
Đường qua dốc tắt, cổng trời chênh vênh
Dốc đá, Đỉnh K'nó, suối N'thol
K'rông nô chảy xiết, vòng lên Đầm ròn
Đường vào biết mấy gian nan
Mà đôi chân đất hiên ngang lạ thường
Anh đi : gửi, súng thân thương
Tâm lòng Cộng sản thể Đoàn trong tay
Ước mơ dân sẽ biết cày
Dùng trâu mà kéo để thay sức người
Xóa nhanh tập quán ngàn đời
Biết cày, biết cấy kịp thời làm phân
Anh đi như thể bao lần
Thanh niên xã Lát đến Đam'rông dạy cày
Đổi đời cũng một đôi tay
Ngày xưa khốn khó ngày nay bằng vàng
Đi theo tiếng gọi của đoàn
Rừng già cúi xuống, suối ngàn đưa chân
Cuộc đời làm chủ thiên nhiên
Tình chung rộn rã, niềm riêng dạt dào*

TẠ KIM KHÁNH

Hẹn những mùa sau

*Tôi trở lại cánh rừng năm trước
Góc nhỏ chiến khu thành đất Tiên Hoàng (1)
Con suối mát ôm xóm làng mới mọc
Cây đại ngàn còn in dấu na-pan*

*Căn nhà bên nghe xô xao tiếng trẻ
Câu à ơi nghe ru nghiêng nắng đỏ vàng
Tay vung cuốc ráng chiều in bóng mẹ
Nếp đầu mùa, cháu hé cửa mời sang*

*Ơi hạt gạo ! Trải nắng mưa sương gió
Mồ hôi rơi thấm mỗi vạt đất rừng
Bao nỗi nhọc nhằn nên cơm trắng nở
Nên ngọt ngào hương thơm đậm từng lưng*

*Tôi cùng em lên thăm nương thăm rẫy
Mây bông bênh một dải vắt ngang thung
Nghe đất thở uốn cong hàng bông mẩy
Nón em chao thơm hương lúa hương rừng*

*Tiên Hoàng ơi ! Còn qua nhiều gian khổ
Giếng nước khơi chưa hết độ lọc phèn (2)
Mạnh áo mẹ đôi vai gầy còn hờ
Cơn sốt rừng làm héo hắt mọi em*

*Qua đầu xóm tôi nghe lời giản dị
Khó khăn nhiều cũng luyện trí đường xa
Bỗng thấy cò lau thành cò nghĩa khí
Sử ngàn năm rạng rỡ đất quê nhà*

*Rừng đã ấm hơi người về mở đất
Đêm rút cao nhờ điệu sắp qua cầu (3)
Gió đưa thoảng hương nương đôi trở mặt
Nghe thì thầm đất hẹn những mùa sau*

Cát Tiên, 8-1986

(1) Một xã thuộc huyện Cát Tiên mới lập cuối năm 1985

(2) Mùa mưa lũ bà con phải lấy phèn chua để lọc nước ăn

(3) Một làn điệu chèo quen thuộc của Bắc Bộ

TẠ KIM KHÁNH

Trưa Bảo Lộc

*Chợt giật mình nghe một tiếng ve ran
Trưa Bảo Lộc nắng mịn màng như lụa
Hè đến đó nghiêng đầu qua ô cửa
Phượng đỏ trời sao lòng bỗng rừng rưng.*

*Xưa ra đi trong đội ngũ điệp trùng
Chia tay bạn giữa mùa phượng nở
Bom Mỹ đội, lửa thiêu từng trang vở
Thương mái trường gửi lại tuổi mộng mơ.*

*Tôi đã đi qua cái tuổi học trò
Thay cây bút bằng lưỡi lê mài sắc
Không tính tháng năm trăng tròn, trăng
khuyết
Qua mỗi trang đời máu viết thành thơ.*

*Sau chiến dịch dài về lại rừng trưa
Đồng đội tôi những học trò cùng lứa
Vòng dung đưa nghe ve kêu rộn rã
Lại nhớ trường, lòng ử ấp ước mơ.*

*Câu đùa vui tôi còn nhớ đến giờ
“Nếu một mai tớ không về trường cũ
Câu ở lại cứ đến mùa phượng nở
Ngắt chùm hoa rắc lên mộ cho mình”*

*Kháng chiến trường kỳ gian khổ hi sinh
Đâu biết được. Tôi còn hay mất
Phải chiến thắng, phải giết cho hết giặc
Để trở về với sách, với trường xưa.*

*Đồng đội tôi bờ môi mẫm tơ
Qua mỗi trận lại thêm người ngã xuống
Máu các anh hóa thành màu hoa phượng
Nở đỏ trời trên vạt nẻo quê xa*

*Ôi ! Tuổi học trò theo năm tháng đi qua
Nhìn cánh phượng gợi một trời thương nhớ
Gỡ gập lại bạn bè xưa cùng thừa
Xếp bút nghiên vai khoát súng lên đường.
Bảo Lộc trưa nay phượng nở đỏ quê hương
Qua ô cửa khoảng trời xanh rất lạ
Các em tôi cười rung hoa lá
Đón hè về tung vút những cánh chim*

Tôi thấy một mùa phượng đỏ trong tim.

Bảo Lộc 5-1986

Đà Lạt 7-1986

LÊ KỶ NAM

Nhớ về Hà Nội

Tôi xa Hà Nội từ lâu lắm
Ít dịp về thăm lại Thủ đô
Đêm nhớ chập chờn trong giấc ngủ
Dưới mưa bay đi dạo quanh hồ.

Tôi mơ thấy rùa vàng tái hiện
Đem gương thần xưa tặng trao ai
Tháp trăm tư nghiêng soi bóng nước
Đón anh hùng Lê Lợi, Lê Lai

Tôi mơ thấy dòng người Hà Nội
Đến Tây Nguyên xây dựng cơ đồ
Đất Lăm Hà một vùng đất mới
Có bàn tay người bạn Thủ đô.

Tôi bừng tỉnh giấc mơ kỳ diệu
Thấy hồn mình bay bổng Tây Nguyên
Lòng vương vấn tóc tơ Hà Nội
Cứ theo tôi đi tới mọi miền

LÊ ĐÌNH TRỌNG

Mùa Xuân qua vườn

*Có phải ? Em vừa gội tóc
Bằng trăng non, nước suối, hoa rừng
Có phải ? Em vừa đón gió
Cài niềm vui trên áo anh.*

*Vườn anh đó, có rào thưa mây lớp
Có vắng trăng khi tỏ, khi mờ
Có dây leo mọc lên từ nỗi nhớ
Có Nàng thơ trông cánh cửa khép hờ.*

*Nhà anh đó, lưng chừng PHỐ NÚI
Có dàn thông gieo những nốt trầm
Có sương đêm vuốt cong mái phố
Có nỗi buồn ngày xưa xa xăm.*

*Em cứ đến. Và lòng anh mở cửa
Vườn tình yêu nào có lối đi vòng
Em cứ đến như mùa xuân vậy
Giữa một ngày... Trời trong. Rất trong !*

THANH DƯƠNG HỒNG

Bình minh Langbian

*Trăm năm rồi
Giác ngủ Langbian
Huyền diệu câu chuyện tình cổ tích
Anh tìm em
Giữa mênh mộng trời đất
Vô tình
Lạc vào miền đất thần tiên...*

*Bình minh lên sau bức rèm sương bạc
Nàng Bian ngủ quên
Gối đầu trên nền thông xanh ngát
Tắm chân sương, trẻ xuống...
Bầu ngực phập phồng !*

*Duổi đôi chân về phía trời đông
Dòng lạch rì rào chảy vào miền đất khát
Nương rẫy xanh tươi, ngọt ngào câu hát
Thương nhau - trai gái - trao duyên !*

*Bình minh trên đỉnh Langbian
Xôn xao một ngày nắng mới
Mùa xuân về chưa ? Mai đào đứng đợi
Lạc bước tìm em...*

Đà Lạt 10-1994

HOÀNG NHƯ THỦY AN

Bản nhạc chiều

Ôi cánh hoa xanh
của nước và gió
của nước xanh xanh, ngàn trái cây
và gió lửa nước của em
mang tôi đi bồng bênh với chiều trên sóng.

Bản nhạc chiều trên sóng
như khê lướt trên phím đàn em
những ngọn gió Chopin, Mozart, Beethoven
những cung bậc
nội tâm
phơ phất bay đi khắp chốn.

Bản nhạc chiều trên sóng
sóng giăng ngang cơ thể tôi
sóng tràn khắp cơ thể tôi
như máu
ngày và đêm
đập vào chân cầu cổ
ngày và đêm đập vào một quả tim
nổi đôi bờ nhà cửa
nổi liền thân thể

Bản nhạc chiều của người nhạc sĩ trẻ
con chìm soi bóng nước lành sà xuống vai anh
tôi muốn căng như sợi dây đàn
ca hát

Bản nhạc chiều...
Tôi đi ngược dưới đất trời hoang dã
bóng hồ xanh xa lắc
thành phố trăm năm âm nhạc cỏ, hoa...

HOÀNG NHƯ THỦY AN

Hoa hồng

*Khi thành phố mở cửa hừng đông
đón những người khách những người đã quen
những người chưa quen
thì đoá hoa hồng đêm nở
lấp lánh*

*Sau những chiếc chìa khóa sau những niềm vui
lấp lánh sau những ngón tay em
như một cánh chim chao ngang trời*

*Em vào ca đêm mưa và rét
em vào ca mặc áo hoa hồng
ngoài đường mưa còn ướt
những dấu chân người bộ hành đã dẫm qua
chưa phai nhẫu trên cỏ sương
và đưa nhỏ đêm trở mình với kéo ngang chiếc
chăn ấm người mẹ
ôi đoá hoa hương thơm dạ hương !
còn bao nhiêu nữa ngoài kia ôi những đoá hoa
hồng nở trong đêm sáng*

*Tôi về đêm nay không ngủ
tôi về ngang qua vùng sương mù
thành phố lên đèn và mặt hồ choàng lụa mỏng
nhưng thành phố ngày mai đẹp hơn
để hoa hồng ban mai tôi ơi dậy đi
hãy thức dậy dưới mặt trời ấm
để thành phố mở toang ô cửa hồng
và những ngã đường đồi núi vươn xa khoáng
dâng*

*bây giờ
những dấu chân người bộ hành vẫn dẫm qua
những dấu chân như chưa phai nhàu trên cỏ
sương
thơ mộng.*

20 5 1986

NGUYỄN QUỲNH UYỄN

Thầy giáo thương binh

*Thầy viết phấn lên bảng đen bằng tay trái
(Một tay kia thầy để lại chiến trường)
Từng nét chữ hiện lên mềm mại
Ai hiểu thầy phải luyện tập bao lâu*

*Thời gian cho tóc thầy giáo phai màu
Sức còn lại thầy truyền vào bài giảng
Trong chúng em có bạn còn lười học
Khi cho điểm hai thầy giáo chắc cũng buồn*

*Cả tuổi xuân thầy gửi ở chiến trường
Và cả một phần máu xương ở đó
Chiến tranh qua rồi vết thương còn rỉ máu
Thầy giảng bài “Thân phận Thúy Kiều”*

*Những Mã Giám Sinh và Sở Khanh còn đây đó
trên đời*

*Nếu phải chiến đấu để diệt loài quỷ dữ
Thì khi còn cánh tay, khi còn nhịp thở
Lại lên đường trong khúc hát hành quân.*

*Khi em ra đời, đất nước hết đạn bom
Hiếu đất nước qua từng bài thầy giảng
Yêu đất nước qua từng trang sách mỏng
Yêu đất nước mình có chữ viết ngữ ngôn*

*Thầy dạy em hay điều phải điều khôn
Thầy chỉ cho em điều thiện, điều ác
Thầy chấp nhận đời giáo viên đạm bạc
Hạnh phúc lớn lao trong công việc trồng người*

*Thầy dạy chúng em biết yêu thương con người
Biết đứng thẳng trong khó khăn thử thách
Dẫu cuộc đời vẫn còn người đói rách
Thầy dạy câu : “Lành sạch, rách thơm”*

*Thầy giáo cũng có vợ, có con
Cũng phải lo toan giữa bộn bề cuộc sống
Em biết thầy: Nhiều buổi nén cơn đau và cố thầy
khàn giọng
Mà nhận ra mình chưa xứng với công ơn*

*Khi ăn quả em nhớ cây ai trồng
Lúc uống nước lại nhớ về nguồn nước
Chúng em chưa có gì trả ơn thầy được
Chỉ trả bằng những điểm tám, điểm mười*

*Em hiểu thầy mất một cánh tay
Nhưng vẫn truyền cho em niềm tin vào cuộc
sống*

*Viết tay trái thầy dạy em điều phải
Cho em vẹn toàn đời mất tại bàn tay.*

Mục lục :

PHẠM QUỐC CA :

– Tổ quốc 5

– Cửa rừng 8

XUÂN TRÀNG :

– Bài thơ tháng tám 10

– Con 11

HÀ LINH CHI

– Buổi sáng ấy 12

– Những căn nhà không bao giờ khép cửa 13

NGUYỄN TRUNG AN :

– Chùm thơ về Bác 15

– Tình ta 17

PHẠM VŨ :

– Lên Trường Sơn 20

– Dấu chân trên đá 22

BUI MINH QUỐC

– Mẫu chuyện nhỏ về nhân dân vì đại 24

– Chiếc nôi 27

NGUYỄN LƯƠNG

– Giăng giùm con để vẫn 29

– Bụi lau còn đỏ 30

PHẠM VĨNH :

– Sao anh chưa về thăm Đạ Tẻ 31

– Vườn trắng 33

TRƯƠNG QUỲNH :

– Đà Lạt ngày về 34

– Nắng mới 35

TRẦN HỮU TÔNG :

– Gặp lại 36

PHAN MIÊN HOÀI :	
– Ngôi miếu và ngọn đèn tín hiệu	38
HOANG KIM NGOC	
– Trên ngĩa trang Đà Lạt	39
NGÔ TỬ	
– Nhớ mẹ trong Nam	40
NGUYỄN XUÂN DU	
– Thân con tâm	42
HOANG NGOC CHAU	
– Chiều qua đồi chè	43
– Vườn què hương	45
UÔNG THÁI BIỂU :	
– Viết bên đông Kì lân Kì lân	46
– Nửa vầng trăng khuyết	48
NGUYỄN TUNG CHAU :	
– Hoa hồng	49
NGUYỄN THAI HÂN :	
– Cây đa trong đêm	50
TRẦN NGOC TRAC	
– Nơi mà tôi đến ở	51
– Mùa xuân lạc	52
PHAN HỮU GIEM	
– Quê mơ	53
– Đất ấm tình người	56
HUY YẾN	
– Tiếng chuông chùa	58
LÊ BA CANG	
– Bên thác Cam Ly	59
– Chỉ thiếu một em thôi	60
TRƯƠNG XUÂN HUY	
– Bài thơ tôi viết một đời	62
– Đà Lạt chiều mưa tháng năm	63

LÂM TUYẾN TĨNH

– *Sao chưa về thăm em* 64

NGUYỄN MÔNG SINH

– *Đà Lạt về đêm* 65

BẠCH NHẬT PHƯƠNG

– *Ngày ấy không quên* 66

NGUYỄN TRONG HOÀNG :

– *Đa M'rong đường về* 69

TẠ KIM KHÁNH :

– *Hẹn những mùa sau* 70

– *Trưa Bảo Lộc* 72

LÊ KỲ NAM :

– *Nhớ về Hà Nội* 74

LÊ ĐÌNH TRỌNG :

– *Mùa xuân qua vườn* 75

THANH DƯƠNG HỒNG :

– *Bình minh LangBian* 76

HOÀNG NHƯ THỦY AN :

– *Bản nhạc chiều* 77

– *Hoa hồng* 78

NGUYỄN QUỲNH UYÊN :

– *Thấy giáo thương binh* 80

